

■ Εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου

Ἀπὸ τὸν ἓνα λειτουργικὸ κύκλο στὸν ἄλλο* Ὁ Σκοπὸς τῆς Δημιουργίας - Τὸ Σχέδιο τοῦ Θεοῦ

Ἡ Ἑορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου εἶναι ἡ τελευταία μεγάλη Ἑορτὴ τοῦ Λειτουργικοῦ Ἔτους, τὸ ὁποῖο θὰ κλείσει στὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ Ἔτους, καὶ τὴν 1η Σεπτεμβρίου θὰ ἀρχίσει τὸ νέο Λειτουργικὸ Ἔτος. **Μ**ποροῦμε νὰ ποῦμε, ὅτι ὁ λειτουργικὸς αὐτὸς κύκλος κλείνει πραγματικὰ μὲ τὴν Ἑορτὴ τῆς Κοιμήσεως καὶ ἐτοιμαζόμαστε γιὰ τὴν ἑναρξὴ ἐνὸς ἄλλου.

Κάθε χρόνο διανύουμε ὅλο αὐτὸν τὸν κύκλο τῶν Ἑορτῶν, κύκλο τῆς συμμετοχῆς μας στὰ μεγάλα Μυστήρια τῆς Σωτηρίας μας. **Δ**ιότι κάθε χρόνο ὁδηγοῦμαστε ἔτσι νὰ δυανύσουμε γιὰ ἄλλη μία φορὰ ὁλόκληρη τὴν Ἱστορία τῆς Σωτηρίας μας. **Αὐ**τὸ μοιάζει λίγο μὲ τὴν ἄνοδο σὲ ἓνα βουνό, ὅπου τὸ κυκλικὸ μονοπάτι μᾶς περιμένει νὰ βλέπουμε τὸ ἴδιο τοπίο μὲν, ἀλλὰ κάθε φορὰ ἀπὸ λίγο πιὸ ψηλά, ἀπὸ νέο σημεῖο θέασης.

Θὰ ἔπρεπε καὶ στὴν ζωὴ μας νὰ συμβαίνει τὸ ἴδιο· τὰ Λειτουργικὰ Ἔτη πού θὰ ζήσουμε, τὰ Χριστιανικὰ μας Ἔτη, νὰ μὴν ἀποτελοῦν ἀπλῶς ἐπανάληψη τῶν προηγουμένων, ἀλλὰ νὰ χαρακτηρίζονται κάθε φορὰ ἀπὸ ἐσωτερικὴ ἐμβάθυνση, ἀπὸ μία πλουσιότερη θέαση ὅλων αὐτῶν τῶν Μυστηρίων, στὰ ὁποῖα εἰσερχόμαστε καὶ μετέχουμε.

* * *

Ἡ Ἑορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου μᾶς βοηθᾷ νὰ διακρίνου-
με ποιὸς εἶναι ὁ σκοπὸς ὅλου αὐτοῦ τοῦ Μυστηρίου τῆς Σωτηρίας. **Ἡ**
Θεοτόκος εἶναι ἡ εἰκόνα τῆς Ἐκκλησίας· τὸ προσωπικὸ Της Μυστή-
ριο ἀπεικονίζει, θὰ λέγαμε, τὴν Ἐκκλησία, ἡ Ὅποία καλεῖται, κατὰ
τὴν ἡμέρα τῆς Δευτέρας τοῦ Κυρίου Παρουσίας νὰ εἰσέλθει ὁλόκλη-
ρη στὴν Οὐράνια Δόξα.

Ὁ Θεὸς δημιούργησε τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν κόσμον μὲ στόχο τὴν
πλήρη θέωση ὅλων τῶν λογικῶν πλασμάτων, καὶ μαζί μ' αὐτά, κατὰ
κάποιον τρόπο, τὴν μετοχὴ στὴν Θεία Δόξα καὶ ὁλόκληρου τοῦ κό-
σμου. **Ὁ** κόσμος δημιουργήθηκε ἀπὸ τὸν Θεὸ μὲ ἀγάπη, μὲ προοπτικὴ
τὸν ἄνθρωπο καὶ κυρίως μὲ προοπτικὴ τὸν Χριστό, τὸν Σαρκωθέντα
Λόγο, **ὁ Ὅποιος εἶναι πράγματι ὁ Σκοπὸς τῆς Δημιουργίας –μαζί**
ὅμως μὲ ὁλόκληρο τὸ Σῶμα Του, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ὅλα τὰ σε-
σωσμένα μέλη τῆς ἀνθρωπότητος.

Διαφαίνεται ἔτσι ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς μας, τῆς ζωῆς κάθε ἀνθρώπου
πάνω στὴν γῆ. **Μοῦ** ἔχει συμβεῖ νὰ συναντήσω Χριστιανοὺς ποὺ μοῦ
ἔλεγαν, ὅτι δὲν σκέπτονταν καθόλου τὸν Οὐρανὸ οὔτε τὴν Αἰώνια
Ζωή· Χριστιανοὺς ποὺ ζοῦσαν τὴν Χριστιανικὴ τους ζωὴ ἐδῶ κάτω,
στὰ πλαίσια τῆς καθημερινῆς τους ὑπαρξης, ἀλλὰ ἡ μακρινὴ αὐτὴ
προοπτικὴ δὲν τοὺς ἔλεγε τίποτε οὔτε εἶχε γι' αὐτοὺς μεγάλη σημασία.

Εἶναι σὰν νὰ ὑπαναχωροῦμε ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ Σχέδιο τοῦ Θεοῦ: **Ἄν**
θεωροῦμε τὸν Οὐρανό, τὴν αἰώνια μακαριότητα ὡς ἀνταπόδοση,
κατὰ κάποιον τρόπο ἐξωτερικὴ, αὐτὸ δὲν ταιριάζει καθόλου μὲ αὐτὸ
ποὺ εἶχε κατὰ νοῦν ὁ Θεός.

Τί εἶναι ὁ Οὐρανός; **Τί** εἶναι ἡ Αἰώνια Ζωή; **Εἶναι** ἡ ἔνωση μὲ τὸν
Θεὸ στὸ πλήρωμά Της, εἶναι ἡ ἔνωση μὲ τὸν Θεὸ ὁλοκληρωμένη,
ἔνωση μὲ ὅλα τὰ μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ἔνωση ποὺ θὰ ἔχει
καὶ αὐτὴ φθάσει στὴν ὁλοκλήρωσή Της. **Εἶναι** ὁ σκοπός, γιὰ τὸν ὁποῖο
ὁ Θεὸς δημιούργησε τὸν κόσμον. **Μ**ποροῦμε νὰ μὴν τῆς ἀποδίδουμε
σημασία;

Βρισκόμαστε πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀντίληψη ποὺ ἔχει, γιὰ παρά-
δειγμα, τὸ Ἰσλάμ γιὰ τὸν Παράδεισο. **Γ**ιὰ τὸ Ἰσλάμ, ὁ Παράδεισος
εἶναι τὸ σύνολο ὅλων τῶν ἡδονῶν, ὅλων τῶν ἐπίγειων ἀπολαύσεων
ποὺ θὰ ἀνακτηθοῦν καὶ θὰ μεγεθυνθοῦν γιὰ μιὰ αἰωνιότητα.

Αὐτὸ δὲν ἰσχύει καθόλου γιὰ μᾶς τοὺς Χριστιανούς. **Ε**μεῖς πρέ-
πει νὰ φθάσουμε στὴν κατάσταση τῆς ὁλοκληρωτικῆς προσφορᾶς
τοῦ ἑαυτοῦ μας στὸν Θεὸ καὶ στοὺς ἄλλους, κατάσταση στὴν ὁποία
βρίσκεται ἡ τελειότερη καὶ ἀληθέστερη εὐτυχία τῆς ψυχῆς μας.
Ασφαλῶς θὰ συμμετέχει καὶ τὸ σῶμα, ἀλλὰ θὰ συμμετέχει, θὰ ἔλεγα,

μέ τον ρυθμό και τον τρόπο τῆς ψυχῆς, σέ καμία περίπτωση ὅμως δέν πρόκειται γιὰ ἀπόλαυση σωματικῶν ἡδονῶν.

* * *

Ναί, ὁ Οὐρανός, ὁ Παράδεισος εἶναι ἡ τέλεια καὶ ὁλοκληρωτικὴ ἔνωση μὲ τὸν Θεὸ καὶ μὲ τοὺς ἀδελφούς μας τοὺς σεσωσμένους ἀνθρώπους, καὶ τὸν κερδίζουμε μὲ τὴν ὁλοκληρωτικὴ προσφορὰ τοῦ ἑαυ-

τοῦ μας, μὲ τὴν ὁλοκληρωτικὴ παραίτηση ἀπὸ τὸν ἑαυτό μας, μὲ τὴν πλήρη παραίτηση ἀπὸ τὸ «ἐγώ», τὴν πλήρη ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὴν ἀμαρτία καὶ κάθε πειρασμό.

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Οὐρανός, ὁ Παράδεισος ποὺ ἀνοίγει σήμερα γιὰ νὰ εἰσέλθει ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ μὲ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴ Τῆς, αὐτὸς ὁ Οὐρανὸς εἶναι γιὰ μᾶς ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς μας, αὐτὸ ποὺ πρέπει πάντα νὰ γλυκαίνει τὶς ἐπίγειες ταλαιπωρίες μας.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἔλεγε: «**Λογίζομαι** γὰρ ὅτι οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς» (Ρωμ. η' 18)· δηλαδὴ ὅλα ὅσα ὑποφέρουμε κατὰ τὸ διάστημα τῆς παρουσίας ζωῆς δέν εἶναι ἄξια κατὰ κανένα τρόπο νὰ συγκριθοῦν πρὸς τὴν δόξα, ἡ ὁποία μέλλει νὰ ἀποκαλυφθεῖ καὶ νὰ δοθεῖ σὲ ἐμᾶς.

Ἐὰν ἐδῶ κάτω δέν βρίσκουμε στὴν ἀνιδιοτελεῖ προσφορὰ τοῦ ἑαυτοῦ μας βαθιὰ πνευματικὴ χαρά, ποὺ ξεπερνᾷ κάθε ἄλλη ἐγκόσμια χαρά, αὐτὸ συμβαίνει ἐπειδὴ ἔχουμε *βαλτώσει* στὸ «ἐγώ» μας καὶ ἡ παραίτησή μας ἀπὸ αὐτὸ μᾶς πονᾷ.

Ἀσφαλῶς στὸν Οὐρανὸ δέν θὰ ὑπάρχει ὁδύνη, λύπη ἢ στεναγμός, ὅπως ἀκοῦμε στὴν Ἀκολουθία τῶν κεκοιμημένων, ἡ ὁποία εἶναι τόσο ὠραία καὶ τόσο παρηγορητικὴ.

Αὐτὸ δέν σημαίνει, ὅτι δέν θὰ ὑπάρχει, ἀκόμη γιὰ τὸν Θεό, ἐντὸς τῆς αἰωνιότητος, μία μορφή «ὁδύνης» ἐνώπιον τῆς δυστυχίας τῶν κολασμένων· ἀλλὰ ἡ θεία «ὁδύνη» αὐτὴ εἶναι τόσο ὑπερβατικὴ, τόσο διαφορετικῆς τάξεως ἀπὸ τὶς ὁδύνες τῆς γῆς, ποὺ δέν εἶναι παρὰ μία ἀμυδρὴ εἰκόνα τους· καὶ δέν μπορούμε οὔτε νὰ μιλήσουμε γι' αὐτήν, οὔτε νὰ τὴν ἐκφράσουμε, οὔτε κἂν νὰ τὴν συλλάβουμε.

Ὅσο γιὰ τοὺς κεκοιμημένους, ἂν μὲ κάποιο τρόπο συνδέονται μὲ τὴν θεία αὐτὴ «ὁδύνη», παραδόξως δέν ἀφαιρεῖ τίποτε ἀπὸ τὴν τέλεια μακαριότητα ποὺ ἔχουν ἐπιτύχει μὲ αὐτὴ τὴν ἔξοδο ἀπὸ τὸ «ἐγώ», ἡ ὁποία θὰ εἶναι ἡ Αἰώνια Ζωὴ καὶ τὴν ὁποία μπορούμε νὰ διακρίνουμε ἤδη ἀπὸ σήμερα, στὴν δόξα τῆς Θεοτόκου.

* * *

Ἄς μὴ διστάζουμε νὰ κρατοῦμε τὸ βλέμμα στραμμένο πάντα σὲ αὐτὸ τὸ τέρμα, τὸν σκοπὸ τῆς Χριστιανικῆς μας Ζωῆς. **Ὅπως** λέει ὁ ἄββᾶς Ἰσαὰκ ὁ Σύρος, καμμία ἀνθρώπινη δραστηριότητα δὲν ἀνταποκρίνεται στὶς ἐφέσεις, τὶς ἐπιθυμίες μας, δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς δώσει χαρά, δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς ικανοποιήσει ἀληθινά, παρὰ μόνο στὸν βαθμὸ ποὺ διαβλέπουμε τὸν σκοπὸ γιὰ τὸν ὁποῖον τὴν κάνουμε· δὲν ἔχει σημασία αὐτὴ καθεαυτή, καὶ ἂν προσκολληθοῦμε σ’ αὐτὴν ὡς αὐτοσκοπὸ, αὐτὸ θὰ σήμαινε, ὅτι παρεκκλίνουμε ἀπὸ τὸν πραγματικὸ σκοπὸ τῆς ζωῆς μας.

Τὸν σκοπὸ τῆς ἐπίγειας ζωῆς μας, τῶν ἐπίγειων δοκιμασιῶν μας, τὸ τέρμα ὁλόκληρης τῆς Ἱστορίας τῆς Σωτηρίας, τοῦ Σχεδίου τοῦ Θεοῦ, τὸν βλέπουμε στὴν δόξα τῆς Θεοτόκου· τὸν βλέπουμε σήμερα ὑλοποιημένο σ’ Αὐτὴ με τὴν μακαρία Κοίμησή Της.

Καὶ μέσα σ’ αὐτὴν τὴν Δόξα, ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ εἶναι περισσότερο ἀπὸ ποτὲ ἡ Μητέρα μας· φέρει καθέναν ἀπὸ μᾶς στὴν καρδιά Της.

Ἡ μεσιτεία Της γιὰ μᾶς εἶναι συνεχῆς, καὶ αὐτὸ ἐπίσης δὲν πρέπει νὰ τὸ ξεχνᾶμε.

Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ προσευχὴ τῆς Θεοτόκου μᾶς ἐπιτρέπει νὰ βαδίζουμε με τὴν καρδιά γεμάτη ἐμπιστοσύνη, χαρά, ἀγαλλίαση πρὸς τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ Μυστηρίου τῆς Σωτηρίας.

**Δόξα τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι,
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.**

Ἀμήν!

(*) π. Πλακίδας Deseille (†), Ἡ θεά τοῦ Ἀκτίστου, σελ. 139-144, ἐκδόσεις «Ἑαρ», Ἰούλιος 2020. ● Ἐπιμέλ. ἡμετ.

